

KISS ANNA

Nepomuk

NAGYSZEMŰ PIROS GYÖNGY

Történt pedig, hogy Nepomuk gyöngyöt nyelt.

Amália lefogta, gyötörte a gigáját, miért is Nepomuk haragot tartott, s épp a szeretet ünnepén. Amáliát felmérgelte a gácsér, karácsonyfáját teliaggatta nagy szemű gyönggyel.

Az is az igazsághoz tartozik, hogy Nepomuk a gyöngyöt nem szántszándékkal nyelte, a gyöngy kukorica közé keveredett, Amália rendetlensége világraszóló, még gyöngy-fűzés közben is olvas, s nem egyszer, nem kétszer történt meg vele, hogy hypóval öntötte fel a húslét. Nepomuk élete hajszálon múlik, ha Amália olvas.

Köd utánam, így Nepomuk, kiment a tóra, zörgette a vizet, el akarta veszejteni magát, de a jeges víztől vagy mitől rátört az oktalán nagy szerelem.

És a kaput betámasztva találta.

Felmutatja a vastízzest, rendel a piros borból, s addig mutatja fel a vastízzest, míg bátorságot nem érez magában, hogy összeroppantson ennyihány pohárt.

Csikorgatja az üveget, nagy már begyében a zörgés, persze a sok pohárcserép fel-dönti, szárnya-lába egybe, boldog idők, amikor volt le meg fel! Egyre azon tűnődik nem Amália tette-é, hogy a föld kerüljön felülre, mivel alul az ég, és segítség sehol? Mert itt csak Amália jöhet számításba, a szép Regina-lány riszálhatja magát, kér-dezheti a -tükrét, ki a legszebb, Nepomuk behunyt szemmel is rávágja: Amália Mégis a szép Regina-lány dunyhája alatt találja magát, és zörög Nepomukban a sok üvegcserep, kzz, cszz, kcszz!

Még egy fogadó a Zöld Gácsérhoz. Nepomuk itten üldögél, s mutogatja fel a vastízzest. A vurlicer nyeli a kettést, Nepomuk a piros főtt kukoricát, vagy azt, vagy ez furcsállja a rendőr, de hát a papír az papír, a pecsét meg maga az állam, joga van itten lenni Nepomuknak, nem tudni min nyerít a rendőr, valahányszor Nepomuk tányérjába pillant! Ó nyerít! Egy ekkora nagy ember, és citromszörpöt iszik szalma szálon!

De mit beszélek én itt, hát nem ez volt az ok, ami Nepomukot megint kihajszolta a hóba, a nagy szemű piros gyöngy volt az ok a tányérja alján! Segítség, nyögt Nepomuk, és feltépte az ajtót.

Vigyázzon uraságod, nyomta a járdához a hölgy, kötelező megvárni a zöldet. Ez volt az, amitől Nepomukban megszűnt a zörgés, magától kiomlott a hóba, s Nepomuk rá-újjent ránézett a piros. Vigyázzon uraságod, nyomta a járdához megint ugyanaz a hölgy!

Törölje meg a lábát, nyomódott Nepomuk a lábtörőre, utálok takarítani! Nepomuk még odabentről is a láncra vert lábtörő után tekergette magát, elloppjal különben, tüsszögött nyúlbandájából a hölgy, mikor már Nepomuk nagy papucsockban vesztegelt. Affenét, szögezte le Nepomuk, mást nem is szólt egész nap.

Nagy foltokban olvadt a hó, mire Teréziának világossá vált, mi történt voltaképpen Nepomukkal.

Addigra bőven kiderült, hogy Terézia gyászol, most pedig Nepomuk kapja fel Szegény Félixem kinti ruháját, s vizsgálja meg a málnaszínű házat, mit tett vele a hó! (Teréziát nem bírja meg a létra, Teréziát a sámedli sem bírja meg, szalad a lába négyfelé!) Szegény Félixem ott lóg a falon, s immár örökké azon fog tünődni, miként jutott a csepp létrán az égbe?

Szegény Félixem Nepomukot mindannyiszor zavarba hozza, valahányszor körbejárja Amáliát egy bizonyos ügyben, ezenkívül túlságosan nagy utakat kell megtennie Terézia körül.

Már teljességgel olyan vagy, Terézia, mint aki ecetet tartogat a szájában. Ne sóhajtozz, fűzzed a gyöngyöt! Neked nincsenek gyöngyeid? Futok s veszek három kilót! A csipkebolt előtt mintha Amália meg a Regina-lány... Terézia segíts! Behumja a szemét, megugrik a három kilo gyönggyel, odafenn a hegyen tekergeti magát, nem jönnek-é utána?

Uraságod lopta azt a zacskó valamit?

Dehogynis, biztos úr, gyöngyöt vettem a szeretőmnek!

Vyerít. Fene látott ilyet.

A rendőr hanyatt fekszik, sapka, derékszíj, csizmák a fűben. Fújja ki magát, így Nepomuknak, kösse be rendesen az erszényt, telehintette a világot vastízessel!

Már azt ne higgye uraságod, hogy a bazsalikom csodaszor! Ennek előtte (feldőlt csiznáira, derékszíjára bökö), herbáriákat csomagoltam, nálam többet bazsalikomról senki nem tud. Szóval ne használja a bazsalikomot, van jobb nála: a ménta. Méntát igyon, megemlékezik rólam! A hölgy pedig, ha boldogtalan is, végül is szeretve van, a dolgok pedig rendeződnek, igya a méntát háromszor naponta, Szegény Félixemet pedig nem kell túllontul respektálnia.

Nepomuk szívéből ki van húzva a fullánk, megtapasztalja mire jó a ménta, s Terézia egyik ámulatából másikba zuhan. Mindenesetre Nepomuk kapja fel Szegény Félixem kinti ruháját, s tegyen valamit az egerek ellen! Nepomuk felhajtja a méntafőzetet, rány az egerek, de mikor hatni kezd a ménta, nincs az a fotográfia, aki Nepomukot obb belátásra bírna, reng a plafon, hasadnak a falak, Szegény Félixem száll alá páros ágy mögé.

Áléntaszünetben Terézia gyászol, Szegény Félixemen jártatja a portörölő rongyot, Terézia gyöngyöt se fűz, úgy önti fel hypóval a húslét, Nepomuk beleszagol, aztán nég egyszer beleszagol, s azt mondja: ámen. Fel a falra, Szegény Félixem mellé!

ÉLEK, MITŐL VAGY KLÓRSZAGÚ?

Élek, mitől vagy klórszagú, dörgi a kapuálló, mikor Nepomuk elébe esik, s világító tollaiból kipislog.

Nepomuk megül a felhőben, s azt mondja: hippó.

Lát hippót mondtam én tenéked annó? Világosan emlékszem rá, hogy méntát mondtam! A hülyeség bűnébe estél!

A kihallgatás ezzel véget ért. Nepomuk mehet, de kakasszóra ott legyen a felhőn a agyvirágos papucsok előtt, kakasszóra kötelező ott lenni!

Világító tollaiban felhőről felhőre evickélt, mignem az egyiken egy patikust talált pp indulóban lefelé. Én még ilyen tollakat nem is láttam, forgatta körbe Nepomukot, a hypósok valahogy másfélék! Nepomuk ettől feszengetni kezdett, de leértek a földre, Birtalan úr felhúzta a rolót, s Nepomukot befogta tégelyt mosogatni. Hol ott már akkor a dicsfény!

Yújtsd meg a lámpát, Nepomuk, fogd a kilenc zacskó szalmiákcukort, megyünk

Odalentre!

Az ám, az Odalent! Volt egy csapóajtó a padlóban.

A harmadik kanyarban az a fülke következett, ahol a postamester lova lakott a három hintalóval, meg avval a lyukas paplannal, mi alatt fent nevezett ló még életében hajnalozott, míg kordéra rakták a postát. Ezt a paplant (egyik oldalt bíbor, másik oldalt dohányszín) a gyerekekről húzták le postaindításkor, és rájuk került vissza kicsivel később. A postamestergyerekek kikoptak alóla, így örökölte a fent nevezett, s véle a paplan és a hintalovak is eltemetettek.

Süsü Balogh a katonaruhában.

Bal kézzel szúrkodja a tút, babát varr oláh, muszka, bunyevác gyerkőcöknek, kiknek apját szuronyrohamban átalütötte volt, akik átalütötték volna, ha nekik sikerül.

Mi újság odafenn, Birtalan úr? Bolondak még a népek?

Mit lehet erre felelni?!

Ezeknek az élet szart se ér bajonett nélkül, nehogy harangozz, Nepomuk!

De már akkor lódultak a harangok, felbőgtek a torony ablakában, mit volt mit tenni, Nepomukot tarkón kellett vágni, cipelni, mint a zsákot. Birtalan úr kalapja elszállt, cipőfűzői kioldódtak, ráadásul Nepomuk tollai világítani kezdtek. A hypósok mind ilyenek! Mind azt hiszik, ők a Jézus Krisztus! Mind a harangoknak esik, keresztért kiabál! Te vagy az agyalágyult, én megtettem a magamét, feltaláltam a szalmiákcukort, te meg cipeltetted magad ég és föld között, és a kakasok mind felébrednek! Nepomuk ma sem érti, mért lapult meg a nagyvirágos papucsok előtt. Birtalan úr elhadarta mi történt, de nem kellett raporra menni, a Teremtő megfázhatott, ki se bújt a kamillagözből.

SZEGÉNY FÉLIXEM MEG A PRAKTIKA

Affenét, gondol bele Nepomuk, én itt utazgatók a felhőn, és teljességgel megfeledekzem Szegény Félixemről!

Mert ha a patikus a kalapjával érkezett ide (ami tény, később vesztette el), Szegény Félixem is hozta a flóbert, ha a fotográfiának hinni lehet!

Jó, mondjuk vér az nem folyik (mivel lehetetlen)... Itt a Félix a flóbertpuskával Nem. Ez a patikus. Mit ijeszteget maga engem! Már kivagyok idegileg!

Nepomuk fenn utazgat a felhőn, a felhőből nagy hó van készülődben, alacsonyan jár felhallik a kutyák marakodása. A szép Regina-lány suhogtatja a frissen mosott lepedőket, fülsértő üveghangon énekel.

Regina-lááááááááááááááány...!

Kapucsattanás, utca hosszát csengés, suhogás, mert a szép Regina-lány szoknyái se lyemből vannak csináltatva, ezüstcsengők szólnak az alján.

Aha, mondja a patikus, aha.

Meg vagyok kísértve! Én, a kísértet vagyok megkísértve! (Mit keres maga itten Hagyjon békén a szalmiákcukorral!) Hadarnak valamit odalenn a kereplők, a patiku hajadonfővel igyekszik lefelé, s Nepomuk világító tollaiból kihirdeti a mindenség nek: addig élünk, ameddig akarunk!

A döllyösség bűdébe estél, így a Teremtő, feltartja ujját a kamillagözből, seggb rúgja Nepomukot, s egy egetverőt tüszent.

Egészségedre, ordít Nepomuk.

Lélek, kitekerem a nyakadat, szögezi le a kapuálló.

Gyönyörű papucsok! Gyönyörű nagyvirágos papucsok!

Péter de kötekedj, és de irigyeld a boldogtaladt, igyekezz lefelé, válaszd szét kutyákat, összevesztek a pörzsölt díszdó papucsáind.

Hogy mer valaki ilyen gyönyörű szép lenni, csapja a talpas poharat a kancsó mellé Nepomuk, keresgéli a szoknyakapcsokat, csengeti lefelé a milliom szoknyát, honnan van neked ennyi szoknyád, hm?

Honnan van ennyi hajam, azt nem kérdi?

Nem kérdi Nepomuk, épp csak a szája jár, mert elakadt a szoknyakapcsokkal, különben is a szép Regina-lány éneklésétől pirosba fordult a világ.

Magáért meg szólnak a kakasok!

Ne praktikázz, dehogy is szólnak, a legfényesebb dél van. Nepomuk veszkődik a kapcsokkal, áldja a varróasszony tudományát, s mindenfeléket kérdez szokás szerint.

De a flóbertpuska csak nem hagyja békén, még a szép Regina-lány ablakában is dupla csöveket lát.

Nézzük csak, sorolja a szép Regina-lány: macskagyökér, az nem jó, álomhozó. Büdöskevirág főzete, abba bele kell ülni, különben is asszonybajokra szánjuk. Csepentőfű? Az a fülbajok orvossága. Egyet tehetünk, töröljük Szegény Félixemet.

Se pápaszem, se drótkeret, hogy te ahhoz tudós légy!

Te magad mondtad, így a szép Regina-lány, ha egy kísértet nem tér vissza pontban, lóttek az öröklétnék. Nem kell a tudományhoz pápaszem, megteszi a hetvenhét szoknyakapocs is, ezt meg én mondom, Nepomuk.

NEPOMUK MEGJAVUL, AZ ÁLMOSKÖNYVET BÚJJA

„Ablak alá vizelni, ablakból papot látni...”

Odébb.

„Házasodni, huszárt látni, huszonegyezni...”

Odébb.

„Tíkot elültetni...”

Visszább.

„Télen úton lenni...”

Ez az.

„Télen úton lenni: kívánságod nem teljesül.”

Sületlenség. Más nem áll ottan?

Semmi.

Nepomuk nyálazza az ujját, forgatja az álmoskönyvet, nem tágít a Teremtő zsámo-lyától, nő a feje felfelé, rettentő sok a tudomány. Azt mondja: „Fán termő kacsá:...” Nepomukban meghül a lélek. Elolvassa, aztán még egyszer elolvassa: „Fán termő kacsá:...”

Összekülönböztem a csizióval, adjon valami port tudomány ellen!

Aha, mondja a patikus, aha, dörgeti a porcelán mozsarat, kimér Nepomuknak a por- bul, affenét, zsibbadok, így Nepomuk, feldől a Szentlélek Patika közepén, szép vissz- hangosan tyűget, mállik a vakolat az angyalos plafonról.

Ezt már Nepomuk nem észlelheti, mivel a Nagy Fa alatt úszkál, tojásforma zöld héjak alatt, minden percben megreped egy, kiesik belüle a kacsá...

Nepomuk fején zöld héj a kalap, nagy-nagy nyugodt víz imbolyog, jön a patikus a vízen, hozza a port...

Szivárványra a Szép Regina-lány lepedői vannak kiterítve, vadásznadrág meg egy kombiné...

Ez volt az utolsó fuvar, fogadkozik a patikus, hóna alatt Nepomukkal megérkezik a nagyvirágos papucsok elé, éppen időben, mert már szólnak a kakasok.

Lélek, ha nem hagyod abba a tyűgetést...!

De Nepomukba kár a szó, világít, tyűget, reszket alatta a felhő, úgy jár körbe-körbe

az égen, mint egy tehervonat, s hirtelen csend támad, mikor végre megjön a „vizről” hétnapi ott-tartózkodás után.

A keservit, támad a patikusra, hát nincsen vignyetta a maga porain?!

Lélek, a háládatlanság bűnébe estél, hét napig köteles vagy tégelyt mosogatni!
Péter, Péter, így a Teremtő, honnan veszed te aztat, hogy tégelyt mosogatni büntetés?
Az is egy tudomány, mint ahogy kapuállni is egy tudomány, mondtad elégszer!
S ha még egyszer ilyesmin kaplak, elveszem a nagyvirágos papucsaidat!

Ó, Ó

Ó, ó, csücsörít a szép Regina-lány, még hogy vadásznadrág.

Igenis vadásznadrág, ordítja Nepomuk, nyitogatja a szekrényajtót, benéz az ágy alá, kihúzza onnan Szegény Félixemet, két akkora pofont lemér neki, hogy elrepül a zöld vadászkalap.

Ó, ó, csudálkozik a szép Regina-lány, hát ez meg hogy került oda? Mondhatsz akármit, Nepomuk, én semmiről nem tehetek, itt valami csoda esett az én ágyam alatt. Ez az, amit Nepomuk nem hisz, ezért lesz a szép Regina-lány mostan halálfia, és ezt meg is mondja neki.

Ó, ó, sóhajt a szép Regina-lány, akkor én nem leszek, és az én szoknyáim madár-ijesztőn fognak csengeni. Amália kertjében.

Hogyisne, hüledezik Nepomuk, hát igazság is van a földön!

Akkor a Terézia kertjében fog az én hetvenhét szoknyám csengeni.

Elég, ordítja Nepomuk! És csapkodja a kancsót, és pusztítja a poharat.

